

— A koliko može da bude ovdje dubljine?
— Čuo sam, da je mjestimice ima preko dvadeset sežanja⁴⁾.

— To je vraški duboko!

— Nema luke, što bih ja znao, od Zadra do Omiša, koja bi bila toliko duboka.

— Dobro je zaštićena, pa je ništa ne zamuljuje.

U to se Božo opet nadigne da pogleda na prednji dio galije.

— Opet ti velju, Marko, da im je zapelo.

— Neka bude na tvoju. Izvući će već.

— Da imamo na brodu ronilca, išlo bi brže. Ali ronilca imade tek gdjekoja galija, i to od najvećih. To ti je vještina moj brate. Jedan jedini put sam gledao, kolikom se je brzinom, po užetu dakako, spustio ronilac na morsko dno i oslobodio sidro. Bog mi prostio, bio je nalik na vruga paklenoga, jer su mu prije namazali i ruke i noge, i čitavo tijelo, nekakvim crnilom, da ga u poslu ne smetaju opasne ribe, u prvom redu morski pas. Uz to je, prije spuštanja, napunio usta uljem, koje je polagano ispuštao. Ulje se je odmah javilo na površini, pa se je po tom znalo gdje se ronilac nalazi.

— Duše mi, i na tom kruhu imade sedam kora! Ali, nema pomoći: živjeti se mora, pa se svaki na svoj način borimo za tu bijednu koricu kruha.

Nakon kratke stanke Božo upita:

— Što misliš, Marko, koliko je odavle do Splita?

— Hm! ne znam pravo. Je i nije tridesetak milja. Kažu da je Šibenik na po puta od Zadra do Splita.

— Držim da su već nestrpljivi u Splitu.

— Ne bi bilo čudo, ako znadu kada smo imali krenuti iz Mletaka.

— Danas je, moj sokole, već osmi dan, što ne vidimo zvonika svetoga Marka.

— Osmi dan! — iznenađeno će Marko. — Pa da, tako je, osmi je dan, pravo veliš.

— Da je moguće pješice iz Mletaka u naše strane, evo moje glave, da bismo obadva bili već u Splitu.

— I da je cesta ravna kao površina mora! — nasmiješi se Marko. — Nego, reci, da smo već mogli biti u Splitu, da naši gospodari nisu, kako jesu, slabići na moru.

⁴⁾ Mletački je sežanj imao 5 mletačkih stopa = 1·887 m.